

ПЕСНИКУ

У мојој тек минулој прошлости
На сунцу кад је пуцао камен,
Босоноги, прашњави табани,
И на њима моје земље пламен.

А стењао сам у стези мраза
Кад се нокат и месо раздвоје,
Длановима брисао сам сузе;
То не беше сан у праскозорје.

Поредио сам убоје и ране,
За све тражио право и наду,
У дану с именом за мучење,
Својствено само најцрњем аду.

Сломљен, длановима пуним страха
Држао сам тамне слепоочнице,
Слана од зноја моја кошуља,
Пуцала је кô на зими жице.

Кô звер сам режао над залогајем,
Чини се све је чудо из чудеса,
Кô да је сред шуме лист папира
Пао сâм ненадано с небеса.

Пио сам воду кô звер лапћући,
Квасећи нештруцане бркове.
Живео сам не месец, не годину,
Већ, реших, на сате, на тренове.

Свака ноћ ме увек изненади
Да смрт је обишла многе од нас,
А ја сам понављао стихове,
И опет јасно чуо Твој глас.

Шапутао сам их кô молитве,
И шкропио живом водом,
У души чувао слику из битке,
С њом ишао, звездом водиљом.

И то ми беше једина веза,
Тамо с неким другим животом
Где свет је гацкао у блату,
А смрт увек била ту за петом.

И усред тихог, магичног хода,
Поређења речи и слика,
Искушењем природа нас мами,
Из сваког угла замка велика.

Шта?! Никад није било злости,
Ни окрутности због мог убеђења,
Јер они ће одредити дан кад ћу
Разумети истину свог спасења.

И ја сам захвалан свом сећању
Што ме је носило кроз године,
Кроз ужарен камен и међаву,
И ледену власт моје судбине.

И све Твоје спасоносне речи,
Душевна катарза, па чистота,
Где је свака линија основа,
Горак живот – машта сва лепота.

Ево зато – усред претварања,
Подмитљивости и сваког зла
Моје срце и даље није грубо,
А крв ми још увек је топла.

ПОЕЗИЈА

Поезија је дело седих
Мушкараца, не дечака,
Не полетних, већ рањених
Са борама попут рака.

Сто живота пуним плућима,
Не дечјим, већ мушки живљеним,
На дну тмина, у понорима
И одатле до небеса дигнутим.

Спознаја душевних врхова,
Долина, ритова, дубина;
Поезија је зрелост плодова
И згаслог пламена топлина.

ЖИВОТ

Живот – од корица до корица,
Прочитах без сна:
Испод замршених трепавица,
Мрзлима замућена.

По наговештају, сенама
У магли се виде пријатељи;
Зар не – тајне нема
Нигде на овој лепој земљи?

ЖАР-ПТИЦА¹

Лебдећи луташ небом црним,
Мрморећи по ноћима
Пркосиш свим распричаним,
Планинским изворима.

Стрела у лету јаркоцрвена,
Искрене бајка си дар,
И изненада приземљена,
Кó блештавила удар.

У сјајном трену његовом,
Открише ти особине,
(Сакриване пред животом),
Под окриљем тмине.

ЖЕЉА

Желео бих тако мало!
Желео бих да сам пањ,
Човек пањ...

Смрзнутих руку,
Смрзнутих стопала...
Врло је храбро бити жив,
Свом телу не бити крив...

Скупио бих у уста слину,
Пљунуо бих на лепоту,
У лица грозоту...

У Божији лик – истину:
Не бих се молио како ваља
Сетивши се богаља...

---

¹ Митолошка птица у веровању источних Словена која је преко дана сакривена и спава, а ноћу излеће из свог гнезда и тако блештава осветли читаве пределе. (Прим. ирев.)

ГРОБНИЦА

Не давим се у води
И не горим у ватри,
С три аршина² дужине
И аршином ширине:
Рајски се врт мери.

Ал' нису свима суђене
Толике површине:
За оне последње сне,
Сред гробне дубине,
Додиром измерене.

Притешњени у тами,
Кô живи што се стискају:
И голи леже у јама,
И они што име немају,
И они што беху сами.

Леже ту мртваци,
Без свађе, плача, слина,
Глупи и мудраци
И отац поред сина,
Без туге и црнина.

Кућа им беше тесна,
Тешња од братске јаме,
И тако тамна, хладна
Без галаме,
Беше им снага узајамна.

---

² Стара мера за дужину – 0,71 м. (Прим. њрев.)

ТРАКТАТ О ВЕРИ

1

Кад последњим, можда, дисањем
Распламсам угљевља пламен,
И Ватре моћним трептањем,
Испуним земљу и камен.

У белој пустоши леденој,
Без сведока, сам с Ватром,
У простој речи тихо реченој
Њему – молитвом старом.

2

Сунце се крило пò године,
Ал' данас – Боже мили,
Време је да нас дирне,
Како бисмо кући похрлили.

На брзину птице се гнезде
И рибе јуре у плићак;
Немам кад гледати звезде,
Пролећна земљо, мој си знак.

Цвеће, дрвеће и инсекти,
Без лукавства, преваре, лажи
Са сунцем могу живети,
С осмехом пуним дражи.

3

Прегшт сам, ратник Гидеонов,
У тајги пио воду из река
И тада, у времену оном,
Био сам душа од човека.

Ал' на Синајској гори:
Реч горду, незнаних слогова
Чух у некој новој мери,
Којом мери једино Јехова.

4

Добро и зло, топло и хладно,
Поток ватре и тихост леда,
Све је поређењем подељено,
Осећања душе и једа.

Кад је срећа побуда једина
И разлог сутрашњег јада,
Кад је жива и стрвина:
Сва од ужасног смрада.

И то, што биће – неће бити,
Сутра је сунце кô и данас,
Тад ћеш први пут чути:
Будин суђени глас.

5

Тајга ипак с разлогом,
Учећи о религијама свим,
Не сретете се с једном књигом:
Јеванђељем Христовим.

(1949–1950)

БУКЕТ

Цветови с голог стења одрона,
Тамо где и није место за цвет,
Као да су бачени с балкона
У разбацани букет.

Леже у прашини поред пута.
Застадох пред њима – о, чудеса!
С пажњом их ставих испод капута
Дижући се у небеса.

(С руској превео Анђелко Заблаћански)